

PHẦN 5

Phương Giao!

Hoàn Vũ đẩy cửa phòng Phương Giao. Căn phòng trống trơn, chăn nệm phồng phiu, chứng tỏ Phương Giao không nằm trên giường. Cô đi đâu?

Đi xuống nhà và ra vườn hoa, Hoàn Vũ gọi to lên:

- Phương Giao! Em ở đâu?

Im lặng, cửa công mở không gài chốt lại, có nghĩa Phương Giao đã đi ra ngoài. Hoàn Vũ đứng chờ người ra. Sực nhớ, anh điện thoại cho cô.

Điện thoại reo thật lâu, Phương Giao cứ để mặc cho nó reo.

Kim Thư ái ngại:

- Nghe điện thoại đi em.

Để trả lời cho câu nói của Kim Thư, Phương Giao đưa tay bấm tắt máy. Lòng cô đang rối rắm, lúc này cô muốn không muốn nói chuyện hay là về nhà gặp Hoàn Vũ. Cả lâu đài hạnh phúc trong phút chốc đổ sụp dưới chân Phương Giao.

Cha mẹ cô đã chết vì ông ta, con người luôn mở miệng nói nhân từ và đạo nghĩa.

- Phương Giao!

Kim Thư ngồi xuống cạnh Phương Giao, cô ôm qua vai Phương Giao. Từ lúc đến đây, Phương Giao không nói gì cả, cứ khóc. Cô để yên cho cô bé khóc. Mới ngày hôm qua vui vẻ hồn nhiên, bây giờ khóc sứt sùi, chắc là lại giận nhau, cãi nhau thôi.

- Nín đi em!

Phương Giao ngả đầu vào vai Kim Thư tin cậy.

- Không bao giờ em dám nghĩ, người em yêu thương hơn ai hết lại là người đã hại chết ba mẹ em. Bao nhiêu năm nay, ông ta gởi tiền nuôi em là để chuộc lại lỗi lầm của ông ta. Nếu như em không biết gì hết, em nhận ông ta là cha

chồng, còn con trai ông ta là chồng em, hẳn ba mẹ em uất hờn nơi chín suối biết bao nhiêu.

Kim Thư sững sốt, cô ngồi im nghe Phương Giao tức tưởi kể lại:

- Em sẽ trả hết những gì họ cho em và bây giờ ra đi với hai bàn tay trắng. Bây giờ thì em muốn em đi tiếp con đường chị thường khuyến khích em: làm người mẫu.

- Em chớ quá nông nổi, em cần phải hỏi ông ấy lại rõ ràng.

- Còn gì mà hỏi hả chị? Không có ai vỗ ngực xưng tên: "Ừ, chính tao đã hại chết ba mẹ của mày. Hãy tìm bằng cứ và lôi tao ra trước pháp luật đi". Ông ta không nhận đâu chị ạ.

Đôi bàn tay Phương Giao nắm lại trong cãm giận ngút ngàn. Vì ai mà cô sống một đời cô cút trong cô nhi viện, lấy xơ làm mẹ, người mẹ tập thể ấy làm sao ôm hết những đứa con cô nhi. Khi lớn lên, Phương Giao thêm được vòng tay ấm áp của mẹ vô cùng. Càng nghĩ, Phương Giao càng đau đớn và cãm giận.

Quyền về đến, anh ái ngại nhìn Phương Giao:

- Đừng buồn quá, Giao ạ! Nếu không sống với họ được, thì đến đây ở với chị anh.

Phương Giao ngược lên nhìn Quyền, đôi mắt đầy lệ:

- Lúc này thì em phải trông nhờ vào anh và chị Kim Thư mà thôi.

Kim Thư mỉm cười:

- Chị còn hoan nghênh em đến đây ở với chị nữa kìa. Bây giờ, em tạm mặc quần áo của chị đi.

Kim Thư thân thiết khoác vai Phương Giao đi vào trong, còn Quyền, anh nhìn theo với cảm giác nhẹ nhõm, bởi vì anh hiểu sẽ chẳng bao giờ có đám cưới giữa Phương Giao và Hoàn Vũ cả.

Một đêm Phương Giao khóc đẫm nước mắt trong nỗi đau buốt lòng, thì một đêm Hoàn Vũ trăn trở. Một giờ rồi hai giờ, ba giờ đêm, không một động tĩnh ngoài cửa cổng, không một tiếng xe đỗ lại, có nghĩa là Phương Giao không về, nơi cô ở lại chỉ có thể là nhà của chị em Quyền.

Phương Giao đang oán hận cha anh, cuộc hôn nhân giữa anh và cô muốn hay không cũng không thể nào hình thành êm đẹp, rồi Quyền sẽ nhảy vào... Nghĩ đến điều này, tim Hoàn Vũ đau nhói lên.

Sáng sớm, muốn hay không Phương Giao cũng phải về nhà. Muốn rời căn nhà đó, cô phải gặp mặt Hoàn Vũ. Giờ đây cô không muốn gặp anh nữa, cuộc đối mặt chắc chắn sẽ đau đớn. Anh là người cô yêu với những cảm xúc rung động đầu đời, bây giờ tình yêu đó sẽ không còn nữa.

Quyền còn dậy sớm hơn Phương Giao, anh ân cần:

- Anh biết em sẽ về bên đó dọn quần áo nên anh dậy sớm đợi em. Anh đưa em về đó nhen?

- Em đi một mình cũng được mà. Vả lại em dọn hơi lâu.

- Anh đợi ngoài cổng được mà.

- Vậy cảm ơn anh nhen.

Hai người vừa ra xe, thì từ lúc nào, Hoàn Vũ đã đợi họ. Anh mở cửa xe bước xuống đi lại trước mặt Phương Giao. Bằng một vẻ mặt lâm li đáng sợ, Hoàn Vũ nghiêm mặt nhìn Quyền:

- Tôi muốn nói chuyện với Phương Giao, anh không cần phải đi theo.

Quay sang Phương Giao, anh nắm tay cô lôi đi theo anh:

- Hãy đi về nhà và nói chuyện cho rõ ràng. Tại sao chưa gì hết, em đã bỏ đi như vậy hả?

Bị nắm mạnh tay hơi đau, Phương Giao khó chịu vùng ra:

- Anh không cần ép buộc tôi như thế tôi sẽ đi về nhà.

Ngoáy ra sau với Quyền, Phương Giao bảo:

- Em đi một mình cũng được. Anh Quyền vào nhà đi, chừng nào thu dọn xong, em điện thoại cho anh.

Lời hứa hẹn của Phương Giao với Quyền không khác nào đổ dầu vào lửa giận của Hoàn Vũ. Anh giận dữ lôi cô đi đẩy vào xe của mình, đóng ập cửa lại.

Lên ngồi trên xe, và lái đi một quãng, Hoàn Vũ mới chạy chậm lại, đưa mắt nhìn sang Phương Giao. Cô ngồi nhìn thẳng tới trước, duy chỉ có bàn tay vẫn còn đeo chiếc nhẫn đính hôn. Tim Hoàn Vũ nhuốm lên tia hy vọng hóa giải, song hai người lại im lặng cho đến khi về đến nhà.

Chưa xuống xe, Phương Giao lạnh lùng cất giọng:

- Tôi sẽ dọn đi. Giữa hai chúng ta có một bức rào ngăn cách rồi, tôi không thể làm vợ một người mà cha của anh đã hại chết cha mẹ tôi.

- Em nghe ở đâu những lời nói như vậy? Em có biết sự kích động của em đã làm cho ba suốt đêm qua trở bệnh hay không?

- Ba của anh kích động trở bệnh hay vì ông đang lo sợ sự thật bị phát giác? Ghê tởm! Hóa ra lâu nay, tôi ăn hạt cơm và mang ân nghĩa cru mang của kẻ đã hại chết cha mẹ mình. Anh đã từng mò côi chưa? Chưa chứ gì? Từ nhỏ và lớn lên, anh sống trong thương yêu đùm bọc của cha anh, nên anh đã cư xử với tôi một cách khắc nghiệt ngay ngày đầu tiên tôi bước vào nhà anh, cho nên những gì giữa ói và anh sẽ kết thúc.

Phương Giao tháo chiếc nhẫn trên tay bỏ lên hộp sắt trước mặt:

- Từ nay, giữa anh và tôi là người xa lạ.

- Một lời nói như thế của em là kết thúc tất cả hay sao?

- Vậy anh nghĩ tôi phải quên hết tội lỗi của cha anh? Tôi biết anh vô can, vì khi đó anh hãy còn là đứa trẻ. Tuy nhiên, không thể nào tôi và anh có đám cưới.

Phương Giao vừa đặt tay vào nắm cửa, Hoàn Vũ đã ôm cô lại:

- Ba anh đang mệt, anh chưa hỏi rõ ông chuyện ngày trước, tuy nhiên anh muốn em đừng vội vã kết luận có được không em? Hãy để ba anh bình phục đã.

Trong một phút trong vòng tay Hoàn Vũ và ánh mắt van cầu khẩn thiết của anh, lòng Phương Giao chùng lại. Làm sao cô có thể quên là cô đã yêu anh như thế nào, giữa họ từng những giây phút nồng nàn hạnh phúc bên nhau.

- Phương Giao... em...

Tiếng anh gọi đánh thức Phương Giao về thực tại. Không, cô không thể mềm yếu để tình cảm lấn áp lý trí. Phương Giao đẩy Hoàn Vũ ra:

- Không, tôi không muốn ở lại trong nhà anh dù là một giây. Tôi sẽ vào dọn quần áo đi, chỉ những sách vở của tôi và quần áo cô nhi cho tôi. Tôi chứng tỏ cho ba anh thấy, đừng có hòng lấy ân nghĩa mà mong tôi quên điều ác độc của ông đối với cha mẹ tôi. Ngày nào đó tìm ra bằng cứ, tôi nhất định lôi ba anh ra trước pháp luật.

Như có một gáo nước lạnh tạt vào mặt, Hoàn Vũ buông Phương Giao ra, giận dữ:

- Em thật là hồ đồ! Được, em cứ đi đi. Anh sẽ không ngăn em lại.

Phương Giao mở cửa xe bước xuống. Cô chạy nhanh lên lầu, vào phòng mình thu dọn đồ đạc. Một chiếc va li chứa quần áo và thùng giấy đựng sách vở,

hành trang của Phương Giao chỉ có như thế mà thôi, còn những gì ông Bằng và Hoàn Vũ mua sắm cho, Phương Giao để lại. Cô lấy sim trong điện thoại ra, điện thoại này chính ông Bằng mua cho cô. Hừ! Đồ giả nhán giả nghĩa, đồ đạo đức giả. Tôi xin trả lại cho ông.

Đặt điện thoại lên bàn trả lại cho ông Bằng xong, Phương Giao mới bê cái thùng giấy xuống.

Hoàn Vũ ngồi ở ghế xa lông phòng khách, gườm gườm nhìn Phương Giao. Sao cô có thể trở nên đáng ghét và cố chấp đến như thế vậy? Nói đi là đi.

Ăng... ăng... con Mi-na chạy theo Phương Giao, cạp vào chân cô. Phương Giao cúi xuống bế nó, và hôn vào lớp lông mượt mà của nó.

- Mà mày không thể đi theo chị được đâu, hãy tự lo thân đi, Mi-na nhé.

Bỏ nó xuống, Phương Giao đi lên lầu mang va li quần áo xuống. Một sự lặng im trong căn nhà rộng, chỉ vang lên tiếng di chuyển của Phương Giao. Phương Giao đau đớn hiểu ra, không phải cô đi là xong, nơi này từng khắc ghi bao kỷ niệm của ngày đầu tiên cô đến đây và lưu ngụ lại. Bao nhiêu là kỷ niệm buồn vui và tình yêu đầu tiên trong đời đến với cô. Hãy cố quên đi thôi!

Pin... pin... tiếng còi xe của Quyền ngoài đường. Anh xuống xe và gọi vọng vào:

- Giao ơi, xong chưa?

Hoàn Vũ nghiêng rặng, hai bàn tay anh nắm lại, cố giữ cho lòng mình đừng nổi sóng bão dữ đang nổi dậy trong anh, bão hờn ghen. Chưa gì hết, Quyền đã cả gan như thế. Hoàn Vũ cố ghìm, cố ghìm...

- Phương Giao, đừng đi!

Ông Bằng đi xuống trên nửa cầu thang, tay ông vịn vào cầu thang, đôi chân yếu ớt toàn thân run rẩy.

- Phương Giao, đừng đi...

Phương Giao quay phắt lại:

- Bác nói đi, tại sao ba mẹ tôi mất?

Ông Bằng đau khổ:

- Đúng là do bác, bác không muốn có một sự đối gạt...

- Vậy là bác thừa nhận rồi phải không? Dù sao thì cháu cũng cảm ơn bác đã cuu mang và gởi tiền cho các xơ nuôi cháu ăn học. Ngày nào đó có tiền, nhất định cháu sẽ trả lại.

Phương Giao nhắc va li lên đi ra cửa.

- Phương Giao, đừng đi...

Ông Bằng bước nhanh xuống, Hoàn Vũ tức giận:

- Ba hãy mặc cho cô ta đi đi.

- Không... Hoàn Vũ, giữ Phương...

Đôi chân già nua run rẩy trượt dài trên những bậc thang. Hoàn Vũ hét lên, anh phóng đến, nhưng không kịp nữa, toàn thân ông Bằng ngã lăn lóc và rơi xuống điểm cuối cùng nằm trên sàn gạch, bất động.

- Ba...

Hoàn Vũ bế ông lên, anh gào to lên:

- Ba! Tỉnh lại ba...

- Không cứu được nữa, mạch máu não đã đứt. Xin chia buồn...

Vị bác sĩ tận tình cứu chữa ho ông Bằng nghiêng mình trước Hoàn Vũ nói lời chia buồn. Hoàn Vũ có nghe gì đâu ngoài cái cảm giác tê điếng. Người cha thân yêu của anh không còn nữa, ông đã ra đi, không chờ uống ly rượu mừng con trai lấy vợ hay chờ ngày bồng đứa cháu nội đỏ hỏn, tất cả cũng vì...

Phương Giao đứng bên ngoài cánh cửa, đầu cô cúi sâu xuống. Người chết là hết, những ân oán cô sẽ quên hết, nhưng còn Hoàn Vũ. Thật tình Phương Giao đâu muốn ông đuổi theo cô để xảy ra cơ sự này. Thật tình cô không muốn...

Quay bước, Phương Giao chậm chạp bước đi. Cô đau lòng nghe tiếng Hoàn Vũ khóc bên trong, khóc nức nở. Bây giờ anh đã hiểu chưa Vũ, thế nào là nỗi đau khi không còn cha mẹ. Tôi đã sống trong cái cảm giác đau đớn côicúc ấy mười mấy năm nay, anh hiểu chưa?

- Sao hả Giao?

Quyền lo lắng đón Phương Giao. Cô ngược lên nhìn anh, đôi mắt đỏ và ngân ngấn nước.

Cô lắc đầu héo hắt:

- Thực sự em không ngờ bác ấy đuổi theo em để té ngã và rồi đi đột ngột như thế. Tại sao đẩy em vào cái thế phải hại chết một người, em không muốn như vậy đâu, anh Quyền.

Phuong Giao khóc òa lên, Quyền thương cảm ôm vai cô:

- Bình tĩnh nào Phuong Giao.

Nhưng như cơn sóng tràn bờ, Phuong Giao khóc nức nở:

- Anh nói đi, em có lỗi không?

- Em không có lỗi, là do bác ấy đuổi theo em, nên té ngã. Em đừng vì cái chết của ông ấy mà day dứt dằn vặt. Thôi, anh đưa em về nhé.

Phuong Giao bước theo Quyền, những bước chân của cô bồng bênh như đi trên sóng nước.

Phuong Giao ngập ngừng bước vào căn nhà mọi hôm tĩnh lặng, hôm nay đầy ắp gười và một chiếc quan tài màu đỏ nằm giữa nhà. Tuy ông ta là người hại chết ba mẹ của cô, song cô không thể quên những ân nghĩa của ông ta, dù núp dưới danh nghĩa, ông ta bỏ tiền ra cho cô vì muốn lương tâm mình đỡ cắn rứt, thì Phuong Giao cũng thọ ơn ông ta. Lần viếng thăm này và nén nhang cho ông ta là để trả lại những nghĩa ân ấy, sau đó xem như đoạn tuyệt, vĩnh viễn căn nhà này không bao giờ cô bước chân đến.

Vừa rút ra ba cây nhang kê vào đèn cây đất, thì một bóng người lao đến, xô Phuong Giao ra:

- Cô còn dám về đây nữa hả? Đi đi! Từ nay xem như đủ rồi Ba tôi vô tình gây cái chết cho ba mẹ cô bây giờ hai mươi năm sau, cô lặp lại điều đó. Đi đi! Tôi không cho phép cô làm cái gì ở đây cả. Cút!

Nếu như không có Quyền, chắc chắn Phuong Giao đã ngã dúi. Anh ôm cô giữ lại trước đôi mắt hần học của Hoàn Vũ. Anh chỉ tay ra cửa quát:

- Cút

Một cảm giác nhục nhã và đau đớn, Phuong Giao đẩy Quyền ra, cô vừa khóc vừa chạy đi.

- Phuong Giao, đợi anh với...

Quyền chạy đuổi theo Phuong Giao, anh không thể để cô chạy đi một mình lúc tâm trí cô không còn suy nghĩ gì khác hơn. Anh biết đây là lúc cô cần anh nhất. Bắt kịp Phuong Giao, anh ôm cô lại.

- Em đừng quá đau lòng. Dù sao thì em cũng làm tròn bổn phận một con người với người, không ai có thể trách em là sống vô tình vô nghĩa.

Quyền dìu Phuong Giao lại xe, anh đưa khăn cho cô:

- Lau nước mắt đi em!

- Cám ơn.

Quyền nổ máy xe cho xe chạy đi, anh ái ngại nhìn Phương Giao. Hai ngày nay rồi, cô có chịu ăn chịu ngủ gì đâu, ngồi đâu là như hóa đá, anh hỏi đến mấy lần cô dường như không để rồi ngờ ngác hỏi: "Anh Quyền hỏi em cái gì?". Một Phương Giao mà anh từng biết, hồn nhiên ngây thơ đâu mất rồi?

Cô trở nên yếu đuối như rong rêu. Anh yêu cô và quá đau lòng khi nhìn cô trở nên như thế.

- Giao à! Anh đưa em đi ăn nhé, trông em mệt mỏi bơ phờ quá. Em phải hiểu trong việc này, em không lỗi. Ở vào hoàn cảnh em, Hoàn Vũ phải xử sự như em là rời khỏi nơi ở của cái kẻ hại chết ba mẹ mình mà thôi.

Phương Giao lắc đầu héo hắt:

- Em không muốn ăn.

- Em đừng có như vậy mà.

Quyền dỗ dành:

- Gì thì gì, em phải nghĩ đến sức khỏe của mình chứ. Nghe lời anh, đi ăn rồi về nhà nghỉ, em còn phải để dành sức khỏe lo cho việc học.

Phương Giao thiểu não:

- Lúc này em còn tâm trí đâu mà học hả anh? Và lại, từ nay em phải tự lực cánh sinh, không biết thì thôi, chứ đã biết thì lòng dạ nào tiêu tiền của ông ta. Em đang có dự định chuyển trả số tiền trong tài khoản của em do ông Bằng cho lại cho anh Hoàn Vũ.

- Em tính như vậy cũng được, anh sẽ giúp em.

Phương Giao cúi đầu lặng lẽ, cổ xua tan đi cảm giác tức giận khi Hoàn Vũ cư xử thô bạo với mình. Anh hận cô ư? Vậy còn cô, anh có nghĩ từ lúc lớn lên và biết suy nghĩ, cô đã sống đau khổ như thế nào không?

- **K**hôn kiếp! Quý hãy tha, ma hãy bắt cô đi.

Hoàn Vũ giận dữ quật ngã những gì trong phòng của anh. Anh không thể phát tiết cơn giận điên người của anh trong mấy ngày qua. Bây giờ ông Bằng đã

yên nghỉ giữa lòng đất lạnh, căn nhà của anh như rộng thênh thang, còn hoang lạnh hơn cả sa mạc.

Ở đâu, Hoàn Vũ cũng như nhìn thấy bóng cha mình và Phương Giao, những ngày vui vẻ tươi đẹp ấy còn nữa đâu. Ngã xuống trên đồng cỏ nát, Hoàn Vũ khóc như đứa trẻ, chưa bao giờ anh nhận ra cha quan trọng với mình như thế.

- Anh Vũ à! Mở cửa cho em với.

Thanh Đào lo lắng gõ tay lên cửa:

- Anh Vũ...

Chỉ có sự im lặng. Thanh Đào quỳnh lên, cô bật khóc:

- Anh Vũ! Đừng làm em sợ. Anh không thể vì cái chết của bác Bằng hay vì con nhỏ đó mà bỏ đi tất cả, em van anh...

Hoàn Vũ lừ đừ đi ra mở cửa, anh ôm choàng lấy Thanh Đào và yếu đuối dụi mặt vào tóc cô:

- Anh nhớ ba anh. Khi ông còn sống, lẽ ra anh là người phải lo lắng cho ông, vậy mà chính ông lại lo lắng cho anh, bây giờ ba anh đã chết rồi.

- Anh nhớ làm gì chuyện đau lòng. Ba anh đúng là đã mang quý dữ vào nhà. Một người nhân từ như ba anh, làm sao có thể hại chết ba mẹ nó:

Hoàn Vũ nghiến răng:

- Em đừng có nhắc đến cái kẻ đó. Suốt đời anh sẽ không bao giờ quên nỗi đờn đau này.

Lòng Thanh Đào thâm vui sướng, hận thù sẽ dập tắt tình yêu trong Hoàn Vũ, cô sẽ xoa dịu vết thương trong lòng anh. Một ngày nào đó, khi vết thương lòng người ngoài, lo gì Hoàn Vũ không trở lại một con người bình thường.

Đi vào phòng, Thanh Đào lấy lược chải tóc cho anh:

- Xem anh nè, dù sao cũng phải cho ra ông giám đốc chứ anh. Bác không còn nữa, công ty và cả mấy trăm công nhân đều trông cậy vào anh. Một nước không thể không có vua, còn công ty của anh cũng vậy, phải có người điều hành chứ.

Hoàn Vũ cảm động:

- Cám ơn em đã ở cạnh anh trong mấy ngày này. Nếu không có em, anh thật sự thấy mình như lạc vào sa mạc hoang vắng vậy.

- Vậy thì anh phải nghe lời em, cạo râu và ăn uống cho đàng hoàng, ngày mai đến công ty làm việc, nghen anh?

Hoàn Vũ ngã đầu vào vai Thanh Đào tình bạn chân thành khiến anh thấy lòng mình ấm lại. Ăn uống xong, Thanh Đào giúp Hoàn Vũ dọn dẹp lại căn phòng của anh. Được một lúc, cô sang phòng ông Bằng. Căn phòng lạnh lạnh trống không của người đã ra đi khiến cô ớn lạnh. Nếu như cô không tìm Phương Giao về với thêm thắt, có lẽ không xảy ra chuyện gì, và hôm nay, giờ này, căn nhà này tung bừng lo lễ cưới.

Thấp nén hương, Thanh Đào cắm vào bát nhang, cô khấn vái:

- Nếu bác có linh thiêng, hãy tha lỗi cho cháu. Cháu yêu anh Vũ, cũng không có ý lỗi lỗi làm ngày cũ của bác ra, xin lỗi bác.

- Thanh Đào! Thanh Đào!

Tiếng Hoàn Vũ gọi Thanh Đào, cô vội đi sang. Hoàn Vũ đang cầm trên tay quyển sách vàng ó.

- Gì vậy anh Vũ?

- Nhật ký của ba anh.

- Sao anh không xem đi?

Hoàn Vũ ngồi xuống ghế, anh giở quyển nhật ký của cha. Một tấm ảnh nhỏ rơi xuống chân. Hoàn Vũ cúi nhặt lên. Anh nhíu mày, gương mặt người trong ảnh phảng phất nét mặt Phương Giao.

- Anh Vũ! Ảnh của ai vậy?

- Anh cũng không biết. Nhưng anh xem khá giống Phương Giao. A, anh nhớ rồi? Ba anh nói Phương Giao giống mẹ.

Nhắc đến Phương Giao, tim Hoàn Vũ thắt lại. Anh không muốn oán hận cô, dù gì trái tim của anh vẫn còn dành cho cô một tình yêu nồng nàn, trong cái chết của ông Bằng, đâu phải lỗi của cô. Cho đến giờ này, chính Hoàn Vũ cũng không hiểu cha mình đã dự phần trong cái chết của cha mẹ Phương Giao như thế nào.

- Anh Vũ, đọc đi!

Thanh Đào nóng nảy giục Hoàn Vũ lật tiếp những trang nhật ký đã ố màu vàng theo thời gian. Quyển nhật ký được viết từ năm 1980...

- Ngọc Giao đâu mẹ.

Vừa vớt ba lô quần áo xuống ghế là Vũ Bằng lao ngay vào trong.

- Ngọc Giao, em đâu rồi

Bà Kỳ khó chịu:

- Con về đến nhà là hỏi Ngọc Giao ngay vậy. Bây giờ, con và nó đã lớn, phải biết giữ khoảng cách chứ. Nó không phải máu mủ ruột thịt gì với nhà này cả.

Vũ Bằng nhăn mặt:

- Mẹ...

- Không có mẹ gì cả.

Vũ Bằng làm hòa ngồi xuống cạnh, ôm vai mẹ:

- Ba đâu rồi hả mẹ?

- Sáng nhà bác Trung rồi, bàn chuyện hôn nhân của con với Minh Anh.

- Cái gì!

Vũ Bằng đứng bật dậy.

- Con đã nói là con chưa muốn cưới vợ.

- Con chê Minh Anh ở điểm nào?

Con không chê, song con chỉ xem cô ấy như bạn.

- Con phải lấy vợ và ở hẳn trên Sài Gòn. Sau khi con đi lấy vợ, mẹ cũng gả chồng cho Ngọc Giao.

Vũ Bằng tái mặt:

- Mẹ! Con và Ngọc Giao yêu nhau thì lỗi làm gì hả mẹ!

- Không có lỗi, nhưng không được. Anh em nuôi sống chung một nhà từ nhỏ đến lớn, con phải xem nó như là em ruột của con vậy.

- Không thể nào. Nêu mẹ chỉ vịn vào cứ như vậy mà chia rẽ chúng con, mẹ không thấy vô lý sao?

Bà Kỳ trừng mắt:

- Con quyết cãi lại mẹ à. Còn nữa, mẹ tin vào tướng số tuyệt đối. Con bé đó yếu mệnh nếu hông yếu mệnh, nó cũng nghèo suốt đời, con đừng có cãi lời mẹ. Ba con và bác Minh đang hùn hạp làm ăn, tốt nhất con nên vun vén hơn là phá hoại. Ba con sẽ từ con, nếu con cãi lại ông.

Vũ Bằng ực tức đứng dậy. Cha mẹ của anh thật vô lý hết cho là Ngọc Giao có tướng sát phu, bây giờ lại bảo Ngọc Giao yếu mệnh. Vợ chồng lấy nhau mà không có tình yêu thì làm sao hạnh phúc cho được.

Kết...

Tiếng xe đạp thảng lại Ngọc Giao đã về, Vũ Bằng lao ra bắt chập ánh mắt khó chịu của mẹ mình.

Ngọc Giao vui mừng kêu lên:

- Anh Bằng mới về hả?
- Em đi học, sao đến giờ mới về hả?
- Em đi gom tiền hụi cho mẹ nữa. Ở Sài Gòn về, có quà cho em không?
- Không có, một lát anh dẫn em đi ăn kem.

Ngọc Giao phi cười:

- Lớn rồi mà anh làm như con nít vậy ăn kem, ăn kem. May là em không sún răng, nếu sún răng, em bắt đền anh đó.

- A... a...

Tiếng đờng hắng to của bà Kỳ nhắc nhở Ngọc Giao. Cô giật mình cười gượng, dựng chống xe lên, ôm cặp vào nhà.

Vũ Bằng đuổi theo, Ngọc Giao quay lại.

- Em bận rồi, không có đi ăn kem với anh được đâu.
- Vậy tới nghen?

Ngọc Giao lui vào phòng trong. Trong phòng chất đầy hộp bánh của ngày hôm qua, ngày lễ hỏi của cô.

"Nếu con nghĩ công ơn ba mẹ đã nuôi dưỡng con thì hãy ung Bình đi. Nó có nghề lại yêu thương con. Mẹ không nói ra, hẳn con cũng phải biết, giữa con và Vũ Bằng không thể nào... Con nghe rõ lời thầy bói nói chứ. Con với Vũ Bằng mà lấy nhau, một trong hai đứa, có đứa chết. Ba mẹ chỉ có một mình Vũ Bằng, con không nên hại cha mẹ, kẻ đã cưu mang nuôi dưỡng con".

Thở dài Ngọc Giao mân mê những hộp bánh màu đỏ. Khi Vũ Bằng quay trở lại thành phố, cũng là lúc cô về nhà người ta. Hãy xem cuộc hôn nhân như một nơi nương tựa thứ hai vậy.

Ngày...

- Tại sao như vậy hả mẹ?

Vũ Bằng lòng lên như con hổ sút chuồng. Ngọc Giao về nhà chồng có đến mười hôm, vậy mà anh mới biết.

Bốp... ông Kỳ gập dũ tát vào mặt con:

- Con có thái độ này là sao. Cha mẹ nuôi nó lớn lên trong nhà này, lớn rồi cha mẹ có quyền gả nó chứ.

Vũ Bằng ôm mặt nhìn cha đau đớn. Anh không đau vì cái tát của cha, mà đau vì Ngọc Giao bị gả bán âm thầm. Một gã thất phu, quanh năm suốt tháng làm cái nghề sửa xe, vì muốn tách rời anh và Ngọc Giao mà ba mẹ anh đã ép uống Ngọc Giao.

Lùi ra cửa, Vũ Bằng chạy vụt ra ngoài. Anh cần gặp Ngọc Giao dù bất cứ giá nào. Vũ Bằng chạy riết chạy rút, nhưng đến nhà người ta rồi, anh không có can đảm bước vào. Tư cách gì anh đi gặp Ngọc Giao đây? Anh trai đi thăm em gái ư?

Trời nắng chang chang, cái nắng đỏ lửa của miền núi. Vũ Bằng kiên nhẫn chờ Ngọc Giao, cuối cùng cô cũng đội nón đi ra với giỏ xách trên tay. Chỉ chờ có như vậy, Vũ Bằng đuổi theo.

- Ngọc Giao!

Ngọc Giao đứng lại khi thấy Vũ Bằng. Tim cô đau thắt, song cô cố cười:

- Anh Bằng mới về hả?

- Tại sao em lại để cho ba mẹ anh ép uống em vậy?

- Không có đâu anh. Anh Bình thương em, mà em cũng thương anh nữa.

Vũ Bằng nạt đùa:

- Em bắt đầu biết nói dối từ khi nào vậy?

Nước mắt Ngọc Giao bắt đầu ứa ra mi:

- Em đã là vợ của người ta rồi anh ạ. Anh đừng đi tìm em nữa, mà hãy về Sài Gòn đám cưới và chị Minh Anh đi. Nếu như em là người đàn bà sát phu, em sẽ làm anh Bình chết chứ không phải anh.

- Nói tầm bậy! Tại sao em có ăn học lại đi tin lời bói toán nhảm nhí như vậy hả?

- Tin hay không, em cũng là vợ người ta rồi. Hãy quên em, đừng gặp em nữa!

Ngọc Giao đẩy Vũ Bằng ra, cô đi như chạy, thức ăn đồ sánh ra đầy cà mèn...

- Sao như vậy, Ngọc Giao?

Bình đỡ cà mèn cơm ra, anh liếc vợ. Ngọc Giao sợ hãi:

- Em xin lỗi, lúc nãy em vấp ngã.

- Vấp ngã thì đổ hết, chứ sao như thế này. Mang về nhà đi, tôi đi ăn hủ tiếu.

- Chỉ sánh ra chứ đâu có gì đâu anh.

- Nhưng mà tôi không muốn ăn.

- Anh đừng như vậy, em xin lỗi mà.

- Anh Bằng đã về đến rồi, phải không? Đừng có để tôi biết hai người gặp nhau. Tôi không phải thằng ngu, cưới một con vợ mà đầu óc nó đi đâu mất.

Ngọc Giao sợ hãi ngồi im thin thít. Cô sợ nét cộc cằn của Bình. Đối với Bình, cô có cảm giác sợ hơn là yêu thương.

Gần một năm, Ngọc Giao mới gặp lại Vũ Bằng. Anh cũng chưa lấy vợ, còn cô, đưa con gái tròn thoi nôi. Nó xinh xắn và giống Ngọc Giao hơn giống Bình. Anh ta vẫn thô lỗ cộc cằn, sẵn sàng tát tai vợ mỗi khi không vừa ý. Một đôi lúc chính Ngọc Giao cũng không hiểu mình đã làm nên lỗi lầm gì nữa, những cái tát tai vô lý.

Ngày thoi nôi bé Phương Giao, Vũ Bằng mua tặng một tấm lặc có lục lạc bằng vàng xinh xắn. Ngọc Giao có vẻ ốm đi nhiều, mới hơn một năm kết hôn mà cô tàn tạ đi. Nhìn cô mà Vũ Bằng nghe lòng mình đau như cắt.

Không dùng được, anh hỏi cô:

- Em có hạnh phúc không Giao?

Ngọc Giao cười gượng gật đầu:

- Còn anh, sao chưa chịu cưới vợ đi, ba mẹ vẫn mong anh cưới vợ.

Vũ Bằng héo hắt:

- Trái tim anh chỉ có một người và mãi mãi một người. Sau lần gặp em này, anh sẽ đi Mỹ.

- Đi Mỹ?

Ngọc Giao lặng người:

- Vậy thì em chúc anh được nhiều may mắn.

- Cám ơn em. Ngọc Giao! Anh muốn cầm tay em một lần, có được không em. Đừng từ chối anh, vì biết đâu, có thể anh không trở về nữa.

Nước mắt Ngọc Giao dâng lên, cô không còn cứng lòng được nữa. Cô sà vào ôm lấy Vũ Bằng như thuở còn bé dại, cô hay sà vào lòng anh nũng nịu vùi vãnh. Vũ Bằng cũng nghe mắt mình cay cay, anh ôm choàng lấy Ngọc Giao và khóc.

- Hừm...

Một tiếng hừm khô khốc quen thuộc, Ngọc Giao lạnh người đẩy Vũ Bằng ra. Cô tái mặt vì Bình đứng sau lưng cô từ khi nào. Anh lôi mạnh cô ra, và dang tay tát mạnh vào mặt cô:

- Đồ đàn bà hư! Tao biết mày ở với tao chứ hôn vìa mày đi theo thằng anh của mày.

Những cái tát thô bạo, đấm và đá tới tấp vào người Ngọc Giao. Không còn chịu nổi, Vũ Bằng lao vào, anh dùng thân mình che cho Ngọc Giao:

- Đồ khốn kiếp! Bây giờ tao mới hiểu những gì Ngọc Giao phải chịu đựng. Có mặt tao, mày đừng hòng ăn hiếp Ngọc Giao. Ngọc Giao! Em bỏ hẳn, đi sang Mỹ cùng với anh.

Bình nhảy lại đấm vào mặt Vũ Bằng. Không vừa, Vũ Bằng đánh lại, hai người đàn ông quần thảo, vật lộn dưới nền đất.

Ngọc Giao khóc òa lên:

- Anh Bình ơi, đừng đánh nữa... Còn anh Bằng, anh về đi.

Vũ Bằng buông Bình ra, anh giận dữ:

- Nếu không vì Ngọc Giao, tao sẽ đấm vỡ mặt mày ra. Cô ấy là vợ mày, chứ đâu phải là kẻ thù. Đúng là tao yêu Ngọc Giao, dù là tình trai gái hay anh em đi nữa, tao cũng không cho phép mày ngược đãi Ngọc Giao, mày rõ chưa Ngọc Giao! Em bé con về nhà ở với mẹ đi.

Ngọc Giao lắc đầu:

- Em xin anh... hãy đi đi, còn cuộc sống của em thế nào, anh đừng bận tâm, đó là số phận của em.

- Không có số phận gì cả. Tại sao em lại bạc nhược, hèn yếu như vậy hả. Theo anh về nhà đi!

- Dừng ép buộc em, anh Bằng.

Ngọc Giao lùi dần vào trong. Chỉ chờ có như vậy, Bình thô bạo đẩy Vũ Bằng ra khỏi nhà:

- Đi đi! Ngọc Giao đã nói như vậy còn không nghe sao. Cô ấy có chết hay sống cũng là vợ của tao. Cút!

Cánh cửa đóng sầm lại trước mặt Vũ Bằng. Anh cứ nhìn vào cánh cửa đóng kín mà lòng đau đớn tan nát.

Quay về nhà, Vũ Bằng giận dữ:

- Ba mẹ có biết Ngọc Giao đang khổ như thế nào không. Ngày nào cô ấy cũng bị hành hạ ngược đãi. Lương tâm của ba mẹ để ở đâu hả?

- Khốn kiếp! Chính vì mày mới ra có sự này. Tao đã lo cho mày đi Mỹ, thì hãy đi đi.

Một tát tai như trời giáng vào mặt Vũ Bằng. Anh lùi lại, gào lên:

- Con nhất định mang Ngọc Giao ra khỏi cái địa ngục đó. Khi nào Ngọc Giao còn bị ngược đãi, con không bao giờ để ba mẹ đặt để con nữa.